

РЕШЕНИЕ

№ 241

гр. Пловдив, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Борис Д. Илиев Въззивно гражданско дело № 20235300502963 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на Г. Я. П., ЕГН *****, чрез пълномощника му адв. В. М., против Решение №3618 от 07.08.2023г., постановено по гр.д. №12664/2022г. по описа на Районен съд-Пловдив, XVI гр.с., в частта му, с която жалбоподателят е бил осъден да заплати на С. Д. П., ЕГН *****, сумата от 1478,95 лв., представляваща стойност на разходите, необходими за поправка на недостатъците на извършения от ответника ремонт на лек автомобил „Ситроен Ц5“ с рег. №***, собственост на ищцата, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба- 01.09.2022г. до окончателното ѝ заплащане. В жалбата се излагат доводи за недопустимост и неправилност на решението в обжалваната му част. Иска се обезсилването му като процесуално недопустимо, връщане на исковата молба и прекратяване на производството по делото или връщане на делото на първоинстанционния съд за произнасяне по предявения иск, а ако решението се приеме за допустимо- отмяната му като неправилно и отхвърляне на предявения иск.

Ответната страна по жалбата- С. Д. П., ЕГН *****, чрез

пълномощника си адв. Ц. К., в подаден писмен отговор иска обжалваното решение да бъде потвърдено.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269, ал.1, изр. първо от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част. При извършената служебна проверка настоящият състав на съда намери, че обжалваното решение е процесуално недопустимо.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба на С. Д. П., в която ищцата е изложила твърдения, че на 16.06.2021г. е сключила с ответника Г. Я. П. договор за ремонт на собствения ѝ лек автомобил, по силата на който му заплатила сумата от 2350 лв. По-голямата част от уговорените ремонтни работи били извършени от ответника некачествено, поради което ищцата е поискала осъждането му да ѝ заплати сумата от 2140 лв., представляващи стойност на заплатените от нея ремонтни работи, които били извършени от ответника некачествено. Посочила е и че сумата се претендира от ответника на основание чл.265, ал.1 от ЗЗД като стойност на разходите, необходими за поправка на недостатъците на извършената от ответника работа. След оставяне на исковата молба без движение от първоинстанционния съд с уточнителна молба вх. 0105214/22.12.2022г. /л.33/ ищцата е посочила, че все още не е направила разходи за поправка на автомобила, че неизпълнението, допуснато от ответника е съществено, поради което счита сключения с него договор за развален и претендира сумата на отпаднало основание. След така извършените от ищцата уточнения с доклада по делото първоинстанционният съд е приел, че е сезиран с иск с правно основание чл.55, ал.1, пр.3 от ЗЗД за

връщане на заплатената от ищцата на ответника сума като получена на отпаднало основание по развален договор. В първото заседание по делото процесуалният представител на ищцата е заявил, че прави „изменение на иска при условията на алтернативност“, като е поискал ответникът да бъде осъден да заплати на ищцата претендираната сума на основание чл.265, ал.1, т.2 от ЗЗД като стойност на разходите за поправка на недостатъците на извършения от ответника ремонт. Така направеното искане първоинстанционният съд е приел, че не представлява изменение на иска в хипотезата на чл.214, ал.1 от ГПК, а само становище по правната квалификация на претенцията, поради което не е допуснал изменение на иска. С обжалваното решение съдът е приел, че е бил сезиран с иск с правно основание чл.265, ал.1, т.2 от ЗЗД, като е осъдил ответника да заплати на ищцата сумата от 1478,95 лв., представляваща стойност на разходите, необходими за поправка на недостатъците на извършения от ответника ремонт на лек автомобил „Ситроен Ц5“ с рег. №***, собственост на ищцата.

При така описаната фактическа обстановка настоящият състав на съда намира, че първоинстанционният съд се е произнесъл по непредявен иск. Видно от първоначалната искова молба и направеното от ищцата по указание на съда уточнение, същата е предявила срещу ответника иск за връщане на част от заплатеното от нея възнаграждение по договора поради развалянето му. Така изложените от ищцата факти сочат на предявен иск с правно основание чл.55, ал.1, пр.3 във връзка с чл.265, ал.2 от ЗЗД, в какъвто смисъл са били определени предмета на спора и правната квалификация на претенцията с доклада по делото, изготвен от първоинстанционния съд. С обжалваното решение първоинстанционният съд не се произнесъл по така предявения иск, а се е произнесъл по иск за заплащане на разходи, необходими за поправката на извършената от ответника работа, с каквато претенция не е бил надлежно сезиран. Направеното от процесуалния представител на ищцата изявление в първото съдебно заседание за „изменение на иска при условията на алтернативност“ по съществото си не представлява изменение на предявения иск при условията на чл.214, ал.1 от ГПК и подобно изменение не е било допуснато от първоинстанционния съд. Със същото не е направено искане за промяна на основанието или петутима на

първоначално предявения иск за връщане на суми по развален договор, а наред с него е направен опит за предявяване на нов иск на договорно основание, с който въз основа на други обстоятелства /наличие на непрекратен договор между страните/ се претендира присъждане на различна по характера си сума. Без значение за този извод е обстоятелството, че размерът на първоначално предявения иск и на допълнително предявения съвпадат, тъй като този размер се отнася за различни по съществото си претенции- по единия иск се претендира връщане на заплатено възнаграждение, а по другия- заплащане на суми за поправка на некачествено извършена работа. Предвид горното не са били налице предпоставките за допускане на изменение на иска /в този смисъл- Решение №476 от 26.10.2010г. на ВКС по гр.д.№907/2009г., II г.о.; Решение №223 от 07.01.2014г. на ВКС по гр.д.№2083/2013г., II г.о.; Определение №564 от 08.10.2015г. на ВКС по ч.т.д.№2288/2015г., II т.о./. По така изложените съображения първоинстанционният съд не е имал основание да се произнесе по така предявения от ищцата в първото съдебно заседание нов иск, който не е бил и приет за разглеждане от него, нито на ответника е била предоставена възможност да се подготви и да подаде отговор, тъй като този иск не е бил надлежно предявен. В обжалваната му част постановеното решение е процесуално недопустимо, поради което и на основание чл.270, ал.3, изр.3 от ГПК следва да бъде обезсилено, а делото- върнато на първоинстанционния съд за произнасяне по иска, с който е бил валидно сезиран- за връщане на платеното възнаграждение по договора като получено на отпаднало основание след развалянето на договора.

При новото разглеждане на делото и в зависимост от изхода му съдът следва да се произнесе и по направените пред настоящата инстанция разноски.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение №3618 от 07.08.2023г., постановено по гр.д. №12664/2022г. по описа на Районен съд- Пловдив, XVI гр.с., в частта му,

с която Г. Я. П., ЕГН *****, е бил осъден да заплати на С. Д. П., ЕГН *****, сумата от 1478,95 лв., представляваща стойност на разходите, необходими за поправка на недостатъците на извършения от ответника ремонт на лек автомобил „Ситроен Ц5“ с рег. №**, собственост на ищцата, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба- 01.09.2022г. до окончателното й заплащане.

ВРЪЩА делото на първоинстанционния съд в отменената част за ново разглеждане съобразно мотивната част на решението.

В необжалваната му част решението е влязло в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____